

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. A. N.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 7 maja, 19 czerwca i 15 września 2015 roku oraz 18 lutego 2016 roku sprawy

M. Ś., syna S. i E. z domu P.,

urodzonego w 12 kwietnia 1987 roku w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 marca 2014 roku w G. wbrew obowiązującym przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 40,55 grama netto, co stanowi czterdzieści jeden pojedynczych porcji środka odurzającego oraz w postaci siarczanu amfetaminy w ilości 0,15 grama, co stanowi pojedynczą porcję środka psychotropowego

to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

I. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 33 §1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 15 zł (piętnaście złotych);

II. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia (...) w W. nawiązkę w kwocie 800 zł (osiemset złotych) na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii;

III. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci pozostałego po badaniu suszu roślin konopi w ilości 35,94 gramów przechowywanego w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G. w kopercie bezpiecznej (...);

IV. na podstawie art. 230 §2 k.p.k. nakazuje zwrócić oskarżonemu dwie wagi elektroniczne opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr 181/14 na karcie 84. akt sprawy pod pozycjami 5. i 6.;

V. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu w punkcie I. wyroku kary grzywny zalicza rzeczywiste pozbawienie wolności w niniejszej sprawie od dnia 24 marca 2014 roku do dnia 26 marca 2014 roku (2 dni), przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

VI. na podstawie art. 626 §1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 868,26 zł (osiemset sześćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym opłata w kwocie 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Funkcjonariusze Policji – D. S. oraz A. H., w dniu 24 marca 2014 r., dokonali przeszukania lokalu mieszkalnego przy ulicy (...) w G., którego najemcą - od października 2013 roku - był M. Ś.. Oskarżony korzystał z tego lokalu wspólnie ze swoją narzeczoną K. B. (1).

W trakcie tej czynności, w znajdującej się tam lodówce, funkcjonariusze Policji ujawnili i zabezpieczyli między innymi: worek foliowy z zawartością sześciu zawiniątek foliowych z zawartością suszu roślinnego koloru zielonego; worek strunowy z zawartością suszu roślinnego koloru zielonego; wagę elektroniczną z zamkniętym wieczkiem koloru czarnego z emblematem i napisem (...); woreczek strunowy z zawartością substancji sypkiej koloru białego. Nadto, w szufladzie szafki kuchennej ujawniono i zabezpieczono wagę elektroniczną koloru czarnego z szalką koloru srebrnego.

Dowód: protokół przeszukania z dnia 24 marca 2014 r. (k. 2-4), zeznania świadka A. H. (k. 22, k. 93, k. 243-244), częściowo zeznania K. B. (1) (k.45-46, k. 95v-96, k. 178-180), zeznania świadka D. S. (k. 110v-111v, k. 216-217), zeznania świadka G. B. (k. 141v, k. 181), częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. Ś. (k. 57-57v, k. 97v-98, k. 175-178).

W dniu 01 kwietnia 2014 r., funkcjonariusze Komisariatu II Policji w G. przekazali do badań materiał dowodowy w postaci:

1. koperty bezpiecznej nr (...), opisanej pismem ręcznym, wewnątrz której znajdował się między innymi:
 - a. woreczek z folii z zamknięciem strunowym zawierający sproszkowaną substancję koloru białego o wadze netto 0,39 grama,
2. koperty koloru szarego, opisanej pismem ręcznym, wewnątrz której znajdowały się :
 - a. worek z folii typu śniadaniowego, w którym znajdowało się 6 (sześć) pakietów z folii przezroczystej (woreczki foliowe) zawierających susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów o wadze netto kolejno: 4,93 grama, 4,94 grama, 4,96 grama, 5,06 grama, 15,41 grama, 0,96 grama – łącznie 36,26 grama netto.
 - b. woreczek z folii z zamknięciem strunowym zawierający susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów o wadze netto 4,29 grama.
3. koperty koloru białego, opisanej pismem ręcznym, wewnątrz której znajdowały się:
 - a. waga elektroniczna w obudowie koloru czarnego,
 - b. waga elektroniczna w obudowie koloru czarnego z napisem (...).

Dowodowa sproszkowana substancja koloru białego, o wadze netto 0,39 grama zawierała siarczan amfetaminy. W wyniku badań stwierdzono, że badana substancja zawierała 38,22 % siarczanu amfetaminy. Jak wynika z przeprowadzonej analizy ilościowej, w badanej substancji znajdowało się 0,15 grama siarczanu amfetaminy w postaci czystej (0,39 x 38,22%). Pojedyncza porcja amfetaminy (w postaci soli) wystarczająca do odurzenia człowieka, wynosi 0,1 grama netto. W związku z tym, dostarczona do badań ilość substancji zawierającej 38,22% siarczanu amfetaminy, to jest 0,15 grama netto, stanowiła pojedynczą porcję środka psychotropowego. Zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - amfetamina (i jej sole) znajduje się w grupie II-P środków psychotropowych.

Dowodowy susz roślinny koloru zielonego, o łącznej wadze netto 40,55 grama stanowił susz roślin konopi. Przedmiotowy susz roślin konopi nie był suszem roślin konopi włóknistych. Pojedyncza porcja suszu roślin konopi wystarczająca do odurzenia człowieka wynosi od 0,30 do 1,00 grama netto. W związku z tym wyżej podana łączna ilość suszu roślin konopi stanowiła 41 (czterdzieści jeden) pojedynczych porcji środka odurzającego. Zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, „konopi ziele i żywica (...)” znajduje się w grupie I-N środków odurzających.

Biegły poddał również badaniom ujawnione i zabezpieczone w toku przeszukania wagi elektroniczne. Przeprowadzone badania i otrzymane wyniki nie dały podstaw do jednoznacznej interpretacji i w związku z tym przyjęto, że w zabrudzeniach z dowodowych wag nie wykryto obecności środków odurzających i substancji psychotropowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu badań fizykochemicznych z dnia 02 kwietnia 2014 r. (k. 72-79).

Oskarżony M. Ś., w dniu 06 sierpnia 2014 r. wpłacił na rachunek (...) Towarzystwa (...) w G., kwotę 400,00 złotych – tytułem darowizny na cele statutowe.

Dowód: zaświadczenie z dnia 06 sierpnia 2014 r. (k. 106), potwierdzenie przelewu (k. 107).

Oskarżony M. Ś. gromadził egzemplarze dziko występujących roślin, poszukując ich w terenie - w szczególności egzemplarzy pełnika europejskiego. Pełnik europejski, jak i konopie występują w tym samym środowisku. Oskarżony sporządził artykuł o pełniku europejskim, który został przyjęty do druku.

Dowód: wydruk ze strony pl.wikipedia.org (k. 186-189), fotografie roślin z zielnika (k. 190-197), kopia publikacji – K. do oznaczania roślin naczyniowych Polski nizinnej, autorstwa L. R. (k. 198-200), wydruk artykułu autorstwa M. Ś. (k. 201-207), częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. Ś. (k. 57-57v, k. 97v-98, k. 175-178).

Oskarżony w okresie od 01 października 2010 r. do 27 czerwca 2012 r. studiował na Uniwersytecie G. na Wydziale Biologii na stacjonarnych studiach drugiego stopnia na kierunku Biologia, specjalność: środowiskowa. W dniu 27 czerwca 2012 r. złożył egzamin dyplomowy uzyskując tytuł magister, wynik końcowy studiów: bardzo dobry.

M. Ś. był zatrudniony w (...) Dyrekcji Ochrony (...) na stanowisku inspektora w Wydziale Ochrony Przyrody i O. Natura 2000 od dnia 06 maja 2013 r. na podstawie umowy na zastępstwo. Oskarżony cieszy się bardzo dobrą opinią w miejscu pracy.

Dowód: zaświadczenie z dnia 16 sierpnia 2012 r. (k.135), zaświadczenie z dnia 18 kwietnia 2014 r. (k. 137), opinia o pracowniku z dnia 02 czerwca 2014 r. (k. 138).

Oskarżony M. Ś., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 04 kwietnia 2014 r., przyznał się do popełnienia zarzucanego – w zakresie posiadania marihuany; nie przyznał się do posiadania amfetaminy. Oskarżony złożył wyjaśnienia.

M. Ś., przesłuchany ponownie, w dniu 21 lipca 2014 r., częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia.

Oskarżony M. Ś., przesłuchany w toku postępowania sądowego, przyznał się do posiadania marihuany. Dodał, iż była ona jego własnością. Nie przyznał się do posiadania amfetaminy. Oskarżony złożył wyjaśnienia.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego M. Ś. (k. 57-57v, k. 97v-98, k. 175-178).

Oskarżony M. Ś. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali u niego cechy nieprawidłowej osobowości. Zdaniem biegłych, brak jest podstaw do przyjęcia, że M. Ś. w inkryminowanym czasie znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych. Sprawność intelektualna oskarżonego kształtuje się w granicach normy i jest

dostateczna do przewidywania skutków swoich działań, jakie są przedmiotem obecnej sprawy karnej. Podstawowe normy współżycia społecznego oskarżony zna i rozumie je prawidłowo. W odniesieniu do zarzucanego czynu, M. Ś. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 27 lipca 2014 r. (k.101-102).

Oskarżony M. Ś. nie zażywa szkodliwie środków odurzających, jednak przejawia symptomy ryzykownego używania środków odurzających (marihuana). Istnieje prawdopodobieństwo, że jeśli oskarżony nie zmieniłby swojego podejścia do w kwestii używania marihuany, to takie zachowanie może doprowadzić do szkodliwego używania, a następnie do uzależnienia.

Dowód: kwestionariusz specjalisty terapii uzależnień (k. 115-119).

Oskarżony M. Ś., w chwili orzekania miał ukończone 28 lat. Posiadał wykształcenie wyższe, z zawodu biolog. Był zatrudniony w (...) Dyrekcji Ochrony (...) w G., z wynagrodzeniem w kwocie 1800 zł netto. Był kawalerem, nie posiadał potomstwa ani nikogo na utrzymaniu. Był właścicielem samochodu osobowego marki O (...), rocznik 1996.

Dowód: dane osobo-poznawcze (k. 175).

Oskarżony M. Ś. nie był uprzednio karany.

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 02 listopada 2015 r. (k.238).

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na istotnej części dowodów. Zebrany materiał dowodowy, w zakresie uznanym przez Sąd za wiarygodny, nie pozostawia wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego. Sąd ustaleń w tym zakresie dokonał przede wszystkim w oparciu o zgromadzone dokumenty, zeznania świadków – A. H. oraz D. S., a także na podstawie opinii biegłych. W dalszej kolejności na podstawie zeznań G. B. oraz częściowo K. B. (2), jak również częściowo w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego – w zakresie w jakim dano im wiarę.

Część ze zgromadzonych w sprawie dokumentów – protokół przeszukania z dnia 24 marca 2014 r. (k. 2-4) oraz informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 02 listopada 2015 r. (k.238) - to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była co do zasady kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności. Kluczowe znaczenie należało przypisać protokołowi przeszukania lokalu przy ulicy (...) w G. wraz z pomieszczeniami piwnicznymi. Wymieniony dokument stanowił bowiem informację o przedmiotach ujawnionych w lokalu zajmowanym przez oskarżonego – w tym przede wszystkim wskazanie, iż kluczowe z punktu widzenia niniejszej sprawy substancje zostały ujawnione w lodówce. Powyższe zostało odnotowane w treści spisu i opisu rzeczy. Prawdziwość treści zawartych tym protokole została potwierdzona przez funkcjonariuszy Policji - A. H. oraz D. S..

W całości na uwzględnienie zasługiwały zgromadzone w toku postępowania dokumenty prywatne – stanowiące z jednej strony zaświadczenia, potwierdzenie przelewu oraz opinie o pracowniku, jak i wydruki ze strony internetowej, fotografie zielnika oraz kopie publikacji naukowych. Treść zawarta w tych dokumentach nie budziła wątpliwości Sądu, nie była kwestionowana w toku postępowania. Wymieniona dokumentacja stanowi zatem dowód na okoliczności w niej stwierdzone.

Na uwzględnienie w całości zasługiwał również kwestionariusz specjalisty terapii uzależnień (k. 115-119). Został on sporządzony w przepisanej formie, przez uprawnioną do tego osobę – posiadającą niezbędną wiedzę i doświadczenie w zakresie oceny uzależnień od środków odurzających. Sąd miał na uwadze, iż dane zawarte w formularzu zapisane są

według oświadczenia badanego. Niemniej końcowa ocena i wnioski stanowią opinię osoby profesjonalnie zajmującej się sprawami uzależnień, stąd zasługiwały one na uwzględnienie w całości.

Zasadniczo należało uwzględnić zeznania świadka **A. H.** Funkcjonariusz Policji zrelacjonował w sposób szczegółowy i rzetelny przebieg czynności służbowych w dniu 24 marca 2014 r. Świadek zwróciła uwagę, że M. Ś. wskazał miejsce przechowywania środków odurzających, które znajdowały się w dolnej szufladzie lodówki. Dodała, iż wśród ujawnionych narkotyków był susz roślinny koloru zielonego, a także biały proszek. Znamienne jest, iż w toku postępowania sądowego, świadek wskazała, iż przedmiotowa sprawa utkwiała jej w głowie właśnie z powodu ujawnienia narkotyków w lodówce. Dodała, iż narkotyki były tylko tam, nie znaleziono ich w innych miejsca. Świadek podkreśliła, iż treść protokołu odzwierciedla rzeczywisty przebieg czynności. Zeznania świadka korespondują ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją procesową, która potwierdza przebieg czynności przeszukania lokalu. Relacja A. H. znajduje również potwierdzenie w zeznaniach D. S..

Świadek podała, iż do przeszukania doszło w lokalu przy ulicy (...). Powyższe nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem jak wynika z treści protokołu przeszukania, wskazana czynność została przeprowadzona w mieszkaniu przy ulicy (...). Powyższe należało zatem traktować jako omyłkę funkcjonariusza Policji. Dokładny adres mieszkania zajmowanego przez oskarżonego (ul. (...)) wynika również z zeznań K. B. (1) oraz G. B..

W całości na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka **D. S.** Funkcjonariusz Policji brał udział w przeszukaniu mieszkania lokalu przy ulicy (...) w G.. Zwrócił uwagę, iż w trakcie czynności otrzymali telefon od innego funkcjonariusza - z informacją, że M. Ś. podał, iż narkotyki znajdują się w lodówce. Wskazał na przedmioty (substancje) ujawnione w tym miejscu. Zwrócił uwagę, iż był tam zarówno susz roślinny oraz niecały gram białej substancji. Zeznania świadka pozostają w zgodzie ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, w tym przede wszystkim protokołem przeszukania przedmiotowego mieszkania, jak i zeznaniami świadka A. H..

W całości na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka **G. B.**, przy czym poza stwierdzeniem, iż oskarżony M. Ś. od października 2013 r. był najemcą lokalu przy ulicy (...) i mieszkał tam wspólnie z kobietą (jak ustalono - K. B. (1)), zeznania świadka nie miały znaczenia dla istoty sprawy.

Zasadniczo na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka **K. B. (1)**. Świadek, przesłuchana w dniu 26 marca 2014 r., opisała przebieg czynności służbowych funkcjonariuszy Policji. Zwróciła uwagę, iż funkcjonariusze – po otrzymanym telefonie – udali się do lodówki, z której coś wyciągnęli i rozłożyli na stole.

Odnosząc się do zeznań złożonych w dniu 21 lipca 2014 r., świadek pottrzymała uprzednie twierdzenia. Wskazała na opis czynności z jej udziałem. Wskazała na przedmioty (substancje), które według funkcjonariuszy zostały znalezione w ich lodówce. Zeznała, że nie widziała tam woreczka z zawartością amfetaminy. Zdaniem Sądu, podane stwierdzenie pozwala na dwojaką interpretację – wszak mógł on znajdować się na przedmiotowym stole (gdzie wyłożono ujawnione rzeczy), a świadek go nie zauważyła albo – co zdaje się sugerować świadek – w ogóle go tam nie było. Niemniej, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci protokołu przeszukania lokalu oraz zeznań funkcjonariuszy Policji, potwierdził, że w toku czynności – w znajdującej się w mieszkaniu lodówce - ujawniono również woreczek z zawartością białej sypkiej substancji. Powyższe wynika przede wszystkim z treści protokołu. Istotne są w tym zakresie również zeznania funkcjonariuszy Policji, w tym potwierdzenie, iż dowodowe substancje nie zostały znalezione w innych miejscach (innym miejscu) niż lodówka.

Podobnie należało odnieść się do zeznań świadka złożonych w dniu 07 maja 2015 r. Jak już podano wyżej, zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie potwierdził okoliczności, aby amfetamina miała znajdować się w innym miejscu, niż w lodówce (to jest w szufladzie). Podkreślenia wymaga, iż w treści protokołu przeszukania starannie odnotowano miejsce ujawnienia poszczególnych przedmiotów (w tym substancji). Podano, że waga elektroniczna koloru czarnego z szalką koloru srebrnego została ujawniona w szufladzie szafki kuchennej. Wobec precyzyjnego spisu i opisu rzeczy, nie sposób uznać, aby nastąpiły w tym zakresie jakieś nieprawidłowości (to jest błędne wskazanie miejsca ujawnienia danej rzeczy).

Sporządzone w sprawie opinie biegłych były obiektywne oraz rzetelne. Zostały one bowiem sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z racji stosownego wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Opinie były jasne – żaden ze zwrotów użytych przez biegłych zarówno w zakresie wnioskowania, jak również w części opisowej nie nasuwał zastrzeżeń co do komunikatywności. Opinie były też pełne, gdyż odnosiły się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia sprawy. Zastosowana metodyka oraz wyciągnięte wnioski były spójne i logiczne. Zostały one oparte na aktualnej wiedzy i prawidłowych spostrzeżeniach, a przy tym w toku postępowania nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Wnioski opinii biegłych zostały należycie umotywowane, a stanowiska biegłych zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Przedmiotowe opinie nie były kwestionowane przez żadną ze stron, w szczególności nie były kwestionowane wnioski poszczególnych opinii.

Mając na uwadze powyższe, jedynie w części na uwzględnienie zasługiwały wyjaśnienia **M. Ś.**

Niewiarygodne okazały się twierdzenia, jakoby amfetamina ujawniona w przedmiotowym mieszkaniu miała znajdować się w innym miejscu niż należąca do niego marihuana. Powyższe stoi bowiem w sprzeczności z treścią protokołu przeszukania lokalu przy ulicy (...), gdzie w szczegółowy sposób opisano ujawnione przedmioty (substancje), w tym miejsce ich ujawnienia. Wyjaśnienia oskarżonego nie znalazły również potwierdzenia w zeznaniach funkcjonariuszy Policji – którzy zrelacjonowali przebieg czynności. Policjanci wskazali jednocześnie, iż wszystkie dowodowe substancje zostały znalezione w lodówce. Odnosząc się do twierdzeń oskarżonego, iż w październiku 2013 r., w przedmiotowym lokalu, zorganizowana była tak zwana „domówka” – co zdaniem oskarżonego miało być jedynym wytłumaczeniem obecności amfetaminy w tym mieszkaniu – przyjmując wersję, że taka impreza faktycznie miała miejsce, wskazać należy, iż odbyło się to kilka miesięcy przed dniem 24 marca 2014 r. Nie można przy tym tracić z pola widzenia, iż amfetamina została ujawniona w miejscu, gdzie przechowywana była również inna substancja (marihuana) (do posiadania której oskarżony się przyznał). Powyższe prowadzić musiało do uznania, że lodówka stanowiła schowek dla narkotyków. Zważywszy, iż oskarżony utrzymywał to w tajemnicy – wszak jego narzeczona nie wiedziała o tym fakcie – nie sposób uznać, aby miał on ujawniać przed osobami trzecimi miejsce przechowywania tych substancji – a w konsekwencji, aby ktoś obcy zostawił tam bez wiedzy oskarżonego przedmiotową amfetaminę. Na uwzględnienie zasługiwały natomiast wyjaśnienia oskarżonego – w części dotyczącej okoliczności opisu swoich zainteresowań oraz prac badawczych. Powyższe znalazło bowiem potwierdzenie w przedłożonej na tą okoliczność dokumentacji.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego złożonych w dniu 21 lipca 2014 r., niewiarygodne okazały się jego twierdzenia co do braku świadomości – iż w przedmiotowym lokalu miała znajdować się amfetamina. Oskarżony ponownie wskazał, iż jego zdaniem, do pozostawienia tej substancji mogło dojść podczas imprezy w październiku 2013 r. Należy w związku z tym zwrócić uwagę, iż w treści dalszych wyjaśnień, oskarżony wskazał, że nie widział, aby na tej imprezie zażywana była amfetamina. Co więcej, wskazał, że żaden z gości nie wiedział, iż oskarżony zażywa marihuanę. Nie sposób było zatem uznać, jakoby przypadkiem amfetamina miała zostać pozostawiona przez nieustaloną osobę – akurat w miejscu, gdzie oskarżony przechowywał marihuanę na własny użytek. Za niewiarygodne uznano twierdzenia oskarżonego, iż w lodówce nie było amfetaminy. Powyższe – jak już wskazano wcześniej – stoi w sprzeczności z treścią protokołu przeszukania mieszkania oraz zeznaniami funkcjonariuszy Policji.

Wobec zbieżności wyjaśnień, analogicznie należało ocenić wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania sądowego. Podkreślenia wymaga, iż sporną okolicznością w przedmiotowej sprawie pozostawało ujawnienie amfetaminy. W podanym zakresie należy zatem odnieść się do wcześniejszych rozważań. Podkreślić jednak należy, iż w treści protokołu przeszukania starannie odnotowano miejsce ujawnienia poszczególnych przedmiotów (w tym substancji). Podano, że waga elektroniczna koloru czarnego z szalką koloru srebrnego została ujawniona w szufladzie szafki kuchennej. Wobec precyzyjnego spisu i opisu rzeczy, nie sposób uznać, aby nastąpiły w tym zakresie jakiegokolwiek nieprawidłowości (to jest błędne oznaczenie miejsca ujawnienia danej rzeczy).

Mając na uwadze powyższe, nie było wątpliwości, że M. Ś. dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 124, z późn. zm.) – dalej jako ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii.

Należy wskazać, iż środek odurzający to każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy (zob. art. 4 pkt 26 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Substancją psychotropową jest natomiast każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy (zob. art. 4 pkt 25 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Wyrażenie „wbrew przepisom ustawy” należy natomiast interpretować w kontekście art. 34 oraz art. 42 w/w ustawy.

W orzecznictwie wskazuje się, iż na podstawie powołanego przepisu karalny jest każdy wypadek posiadania środka odurzającego lub substancji psychotropowej "wbrew przepisom ustawy", a więc w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia ich innej osobie, jak i w celu samodzielnego zażycia - czy to za jakiś czas czy niezwłocznie, jeżeli sprawca posiada środek odurzający lub substancję psychotropową w ilości pozwalającej na co najmniej jednorazowe użycie, w dawce dla nich charakterystycznej, zdolnej wywołać u człowieka inny niż medyczny skutek (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 22/09, OSNKW 2009/12/103). Posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 27 stycznia 2011 r., I KZP 24/10, LEX nr 686664).

Narkotyk będący przedmiotem przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 r., IV KK 432/09, LEX nr 583908; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II KK 289/08, LEX nr 570140).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należy wskazać, że ustalone substancje stanowiły odpowiednio środek odurzający oraz substancję psychotropową w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przedmiotowy susz stanowił susz roślin konopi innych niż włókniste, co z kolei jako konopi ziele jest zaliczane do środków odurzających grupy I-N według załącznika nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ujawniona sproszkowana substancja koloru białego zawierała siarczan amfetaminy. Amfetamina (i jej sole) znajduje się w grupie II-P substancji psychotropowych - według załącznika nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nadto, ilość ujawnionych i zabezpieczonych substancji pozwalała na co najmniej jednorazowe użycie w celu osiągnięcia chociażby potencjalnego efektu odurzenia. Oskarżony M. Ś., w dniu 24 marca 2014 r., w zajmowanym przez siebie lokalu przy ulicy (...) w G., posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 40,55 grama netto, co stanowi czterdzieści jeden pojedynczych porcji środka odurzającego - oraz substancję psychotropową w postaci siarczanu amfetaminy w ilości 0,15 grama, co stanowi pojedynczą porcję środka psychotropowego

Całkowicie poza sporem było również to, iż oskarżony M. Ś. nie należy do podmiotów profesjonalnych, uprawnionych w myśl przywołanych przepisów do posiadania środków odurzających, czy też substancji psychotropowych.

Czyn oskarżonego M. Ś. uznać należy za zawiniony. Jest on osobą dorosłą. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali u niego cechy nieprawidłowej osobowości. Zdaniem biegłych, brak jest podstaw do przyjęcia, że M. Ś. w inkryminowanym czasie znajdował się w sanie zaburzeń psychotycznych. Sprawność intelektualna oskarżonego kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków swoich działań, jakie są przedmiotem obecnej sprawy karnej. Podstawowe normy współżycia społecznego oskarżony zna i rozumie je prawidłowo. W odniesieniu do zarzucanego czynu, M. Ś.

nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Powyższe pozwala uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie. Oskarżony jest osobą wykształconą – co więcej jest to wykształcenie z dziedziny biologii. Stopień zawinienia należało zatem uznać za średni (większy niż nieznaczny).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego M. Ś., Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Przedmiotem ochrony art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zdrowie publiczne oraz zabezpieczenie społeczeństwa przed swobodnym, niekontrolowanym, nielegalnym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych (por. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Oficyna, 2008). Sąd miał na względzie, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, będąc w pełni świadomym, iż posiadanie narkotyków jest nielegalne. Powyższe wynika z faktu, iż karalność za omawiane przestępstwo jest powszechnie znana. Oskarżony niewątpliwie znał reguły wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – jest bowiem osobą o wyższym wykształceniu z dziedziny biologii. Tym samym oskarżony, z pełnym rozeznaniem wystąpił przeciwko przepisom mającym na celu ochronę zdrowia publicznego (społecznego). Negatywnie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości wpływ miało posiadanie dwóch rodzajów narkotyków. Nie można było bowiem tracić z pola widzenia, iż oskarżony posiadał zarówno środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste, jak i substancję psychotropową w postaci sproszkowanej substancji zawierającej siarczan amfetaminy. W omawianym zakresie, przede wszystkim posiadanie amfetaminy wpłynęło negatywnie na dokonywaną ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Niemniej, Sąd wziął pod uwagę, że posiadana przez niego substancja zawierała jedynie 0,15 grama siarczanu amfetaminy w postaci czystej - co stanowi tylko pojedynczą porcję konsumpcyjną. Co do posiadanego suszu roślin konopi innych niż włókniste, przypisana oskarżonemu ilość nie była znaczna w rozumieniu art. 62 ust. 2, ale niewątpliwie miała. Sam fakt posiadania tego rodzaju środka odurzającego (w zestawieniu na przykład z amfetaminą) podlegać musi łagodniejszej ocenie. Zdaniem Sądu, zarówno ilość środka odurzającego, jak i substancji psychotropowej, wpłynąć musiały odciążająco na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Podkreślić również należy, iż znacząco odmienna powinna być ocena posiadania narkotyku z zamiarem jego zatrzymania (i jego osobistego spożycia w dalszej perspektywie) i sytuacja posiadania narkotyku przez chwilę z zamiarem jego oddania innej osobie. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, iż posiadane przez oskarżonego narkotyki były przeznaczone wyłącznie na jego własny użytek. Mając na uwadze powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako średni.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd, przy zastosowaniu art. 37a k.k., na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 33 §1 i 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 15 zł (piętnaście złotych).

Ustalając wymiar kary, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 k.k. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie w zamiarze bezpośrednim, posiadanie dwóch rodzajów narkotyków. Jako okoliczność łagodzącą należało uwzględnić częściowe przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu zarzutu oraz zachowanie M. Ś. po popełnieniu przestępstwa – dobrowolne wsparcie finansowe Towarzystwa (...) w G.. Na korzyść oskarżonego przemawiał również fakt, iż nie był on uprzednio karany. Sąd wziął również pod uwagę bardzo dobrą opinię o oskarżonym w miejscu jego pracy.

Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona kara grzywny jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego M. Ś.. W ocenie Sądu, orzeczenie wobec niego, za czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania, kary pozbawienia wolności, nawet z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania, stanowiłoby sankcję niewspółmierną. Ocenę taką uzasadnia względ na charakterystykę oskarżonego oraz szkodliwość społeczną przypisanego mu czynu. Jak wskazano wyżej ilość substancji psychotropowej stanowiła w istocie jedną porcję konsumpcyjną. Oskarżony nie był uprzednio karany. Brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na jego związek z tzw. światem przestępczym. Postawa oskarżonego, w tym sposób jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, daje realną nadzieję na to, że jego czyn miał charakter incydentalny, był efektem

błędnej decyzji. W związku z powyższym punkcie I. wyroku nałożono na oskarżonego karę o charakterze finansowym, która stanowi realną dolegliwość. Mając na względzie ogólną charakterystykę oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia, Sąd uznał, iż można mieć nadzieję, że nałożona na oskarżonego kara grzywny sprawi, że (...) on swe postępowanie i zaniecha popełniania przestępstw w przyszłości. Sąd miał na uwadze, aby liczba stawek dziennych była odpowiednia do zawinienia sprawcy, a wysokość jednej stawki dziennej uwzględniała jego warunki osobiste, rodzinne i możliwości majątkowe. Sąd uwzględnił, iż oskarżony był kawalerem, nie posiadał nikogo na utrzymaniu; był zatrudniony z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1800 złotych.

W punkcie II. wyroku, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia (...) w W. nawiązkę w kwocie 800 zł (osiemset złotych) na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii - uznając iż kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa. Sytuacja majątkowa i rodzinna oskarżonego została już omówiona w części rozważań dotyczących sposobu ustalenia wysokości stawki dziennej grzywny. W tym miejscu należy zatem odwołać się do podanych wcześniej okoliczności. Nawiązka ma na celu zwiększenie wychowawczego oddziaływania zapadłego orzeczenia.

W punkcie III. wyroku, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci pozostałego po badaniu suszu roślin konopi w ilości 35,94 gramów przechowywanego w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G. w kopercie bezpiecznej (...). Przepadek przedmiotów służy realizacji funkcji prewencyjnej, przez uświadomienie nieopłacalności wkraczania na drogę przestępstwa w związku z odebraniem uzyskanych z niej "owoców" oraz utrudnienie czy wręcz uniemożliwienie kontynuowania działalności przestępczej przez pozbawienie sprawcy "narzędzi"; jak i funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dolegliwości o charakterze ekonomicznym (zob. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna; Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. 2008).

W punkcie IV. wyroku, na podstawie art. 230 §2 k.p.k. nakazano zwrócić oskarżonemu dwie wagi elektroniczne opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr 181/14 na karcie 84. akt sprawy pod pozycjami 5. i 6. Zgodnie z opinią biegłego sądowego, przeprowadzone badania i otrzymane wyniki nie dały podstaw do jednoznacznej interpretacji i w związku z tym przyjęto, że w zabrudzeniach z dowodowych wag nie wykryto obecności środków odurzających i substancji psychotropowych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W punkcie V. wyroku, na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu w punkcie I. wyroku kary grzywny zaliczono rzeczywiste pozbawienie wolności w niniejszej sprawie od dnia 24 marca 2014 roku do dnia 26 marca 2014 roku (2 dni), przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

W punkcie VI. wyroku, na podstawie art. 626 §1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 ze zm.) – mając na uwadze ustabilizowaną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, zasądzono od M. Ś. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 868,26 zł (osiemset sześćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym opłata w kwocie 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych).